

ผ้าเหลืองเย็น

วันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔5

โฆวาทหลวงพ่อดัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันจันทร์ที่ ๒๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

วันนี้ก็คงไม่พูดอะไรมาก เพราะสงสารลูกพระลูกเณรที่ตากแดด อยู่ด้านนอกอุโบสถ จำได้ว่าตอนเช้าพรรษาก็เปียกฝน ออกพรรษาทากแดด เจอทั้งเย็นทั้งร้อนเลยนะ เพิ่งทราบวันนี้ว่าแต่ละรูปพรรษายะเยอะ ๆ กันแล้วทั้งนั้น โดยเฉพาะของหลวงพ่อกเอง เผลอประเดี๋ยวเดียวปีนี้ ๓๔ พรรษาไปแล้ว

บวชอย่างมีเป้าหมาย

ตลอด ๓๔ พรรษาของหลวงพ่อก นึกย้อนหลังตั้งแต่วันแรกที่ได้เข้ามาสู่เพศสมณะ ก็ทำงานพระศาสนาเรื่อยมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ไม่มีสักวันที่จะเบื่อหน่ายในเพศสมณะ มีเฉพาะตอนบวชช่วงแรก ๆ ที่กำลังปรับตัวให้เข้าหู่เข้าพวกเขาได้ เพราะมันยังเป็นของใหม่อยู่ แต่ก็ไม่ได้เบื่อหน่ายในเพศสมณะ ปรับว่าทำอะไรถึงจะเป็นพระแท้ ทั้งที่เตรียมตัวบวชมาก่อนล่วงหน้าตั้งหลายปี แต่เวลาบวชขึ้นมาจริง ๆ ช่วงแรก ๆ ก็ต้องปรับตัว ปรับทุกอย่างเลย แต่พอตั้งหลักได้ก็อยู่อย่างมีความสุขเรื่อยมา

ทั้งนี้เพราะการบวชของหลวงพ่อกบวชอย่างมีเป้าหมาย บวชเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย ดูเหมือนว่าบวชเพื่อศึกษาวิชาธรรมกายจะเป็นหลักมาก ๆ เพราะศึกษามาตั้งแต่ก่อนบวชแล้ว มุ่งมาตรงนี้ และบวชมาเพื่อฝึกฝนตนเองให้มีกายวาจาใจสะอาดบริสุทธิ์เหมาะสมที่จะเป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย และบวชมาเพื่อสร้างบารมี ก็สร้างกันเรื่อยมาเลย

เปลอประเดี้ยวเดียว ๓๔ พรรษาไปแล้ว ยังมีความรู้สึกเหมือนเพิ่งบวชได้ไม่นานเลย ที่มีความรู้สึกอย่างนี้ก็เพราะว่า ให้อารมณ์ที่ผ่านไปในแต่ละวันนั้นผ่านไปด้วยเป้าหมายของการบวชอย่างที่ได้กล่าวมาแล้ว คือ เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ศึกษาวิชาธรรมกาย ฝึกฝนตนเอง แล้วสร้างบารมี

หลวงพ่อก็จะโชคดีกว่าพวกเราที่มาในภายหลัง โชคดีที่ได้ได้อยู่ใกล้ชิดกับคุณยาย ได้รับการอบรมสั่งสอนแนะนำธรรมปฏิบัติกับชีวิตของนักบวชจากคุณยาย แม้คุณยายท่านจะไม่ได้บวชเป็นพระ เพราะเป็นเพศหญิง เพศแม่ แต่เมื่ออยู่ใกล้ชิดท่าน จะรู้สึกว่าท่านเป็นพระ เป็นพระแต่เราเรียกยายท่านนั่นเอง ได้รับการอบรมสั่งสอนแนะนำจากท่าน แม้เป็นคำซ้ำ ๆ ซาก ๆ แต่ไม่น่าเบื่อหน่าย และชื่นใจทุกครั้งที่ได้ยิน ซึ่งก็น่าแปลกและอัศจรรย์จริง ๆ คำพูดของผู้ที่มีเป้าหมายของชีวิต บวชอย่างมีวัตถุประสงค์ ฝึกตนเป็นอย่างดี เวลาพูดแล้วมีพลัง แม้จะเป็นคำซ้ำซากก็ตาม ท่านจะตอกย้ำทุกวัน ยกเว้นบางช่วงที่หลวงพ่อบอกอนุญาตท่านเดินทางไปต่างจังหวัด สิ่งนี้หล่อหลอมชีวิตหลวงพ่อให้รักในการเป็นนักบวช และวันคืนก็ผ่านไปอย่างมีความสุข

แต่ถึงแม้วันนี้จะไม่มีคุณยายแล้ว บางท่านที่มาในภายหลังอาจไม่เคยเห็นคุณยายด้วยซ้ำ แต่ก็คงพอจะนึกเทียบเคียงได้ว่า ตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่นั้นได้ให้การดูแลเอาใจใส่พระลูกหลานของท่านอย่างไร จึงอยู่กันอย่างมีความสุขเรื่อยมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ แม้ว่าการทำงานพระศาสนาจะมีอุปสรรค แต่ทุกคนไม่ได้คำนึงถึงอุปสรรค คิดแต่ว่าเป็นเรื่องของการสร้างบารมี เรื่องของการฝึกตัว เรื่องของการที่จะเดินทาง

ไปสู่เป้าหมาย เพราะฉะนั้นแม้มาในภายหลังหลวงพ่อก็จะพอเทียบเคียงกันได้ แต่ขอยืนยันว่า **เพศสมณะนี้ผ้าสุก มีความรู้ نرمย์ ถ้าเรา คิดแบบพระ พุดแบบพระ ทำแบบพระ และมีเป้าหมายชีวิตที่ชัดเจน** อย่างน้อยก็ ๔ อย่าง ที่หลวงพ่อก็ได้กล่าวไปแล้ว

จะเห็นว่า วันเวลาผ่านไปเร็วมาก เพิ่งเหลียวไปดูเมื่อกี้นี้ ดูให้ชัดเจนว่า หลวงพ่อพรรษาเท่าไร ๓๔ แล้ว แล้วก็มองถัดกันลงมา ๓๐ กว่าพรรษายังเหลือกันไม่กี่รูป ก็ชื่นใจที่สร้างบารมีเคียงบ่าเคียงไหล่กันมา และหลวงพ่อก็เชื่อว่า ๓๐ กว่าพรรษาของหลายรูปนี้ก็ต้องมีชีวิตในเพศนักบวชอย่างมีความสุข มีความปิติ เบิกบาน ภาคภูมิใจ ในเพศสมณะนี้ ไม่อย่างนั้นอยู่ไม่ได้

ผ้าเหลืองร้อน

เราคงได้ยินคำว่า “ผ้าเหลืองร้อน” ที่จริงผ้าเหลืองไม่ร้อน แต่ใจเราร้อนจนกระทั่งไม่อาจอยู่ในผ้าเหลืองได้ สาเหตุก็มีอยู่แค่ไม่กี่เรื่อง สตรีกับสตางค์นี้แหละ สตรีเป็นเรื่องมาอันดับแรก คือ มันอยากมีเมีย พอมีก็ต้องสร้างบ้านสร้างเรือน ต้องมีครอบครัว เอาครัวมาครอบ หรือครอบกันทั้งครัวอะไรอย่างนี้ ต้องทำมาหากินเลี้ยงชีวิตของครอบครัว ใจจะหมกมุ่นกับสิ่งเหล่านี้ แล้วเรื่องอื่นก็จะตามมาภายหลัง อยากมีลาภ มียศ มีสรรเสริญ มีอะไรต่ออะไรสารพัด อย่างนี้อยู่ยาก

หรือบางทีไม่มีอย่างนี้ ก็อดทนต่อคำสั่งสอนยาก อดทนต่อการสั่งสอนของพระเถรานุเถระซึ่งปรารภนาให้พระลูกพระหลานนี้เป็นพระแท้สมบูรณ์ เพราะไม่ซำทันทึ่ต้องมรณภาพแล้ว อยากจะฝากฝังพระศาสนาเอาไว้ให้สืบทอดกันต่อไปให้ยาวนานที่สุด เพื่อให้เป็นแสง

สว่างส่องทางชีวิตของมนุษย์และเทวดา หรืออย่างน้อยก็อยากจะประดับ
ประคองพระลูกหลานที่ตัดสินใจเข้าสู่เพศสมณะนี้ ให้บรรลุวัตถุประสงค์
ของการบวช จึงได้แนะนำสั่งสอนกันตามธรรมวินัย ที่นี้ไอ้ตัวตื้อในใจ
เรามีอยู่ ฟังแล้วก็อดจะตื้อตึงไม่ได้ มันเบื่อ พอเบื่อก็เลยลาสิกขา จะได้
ไม่ต้องได้ยินได้ฟังคำตักเตือน ที่อยู่กันไม่ค่อยได้เพราะอย่างนี้ ส่วน
เรื่องอื่นเป็นเรื่องเล็กน้อย เรื่องหลักใหญ่ ๆ ก็มีกันแค่นี้

เทศน์กบวชเหมาะสมสำหรับทุกชีวิต

หลวงพ่อกว่า เมื่อเราตัดสินใจบวชแล้ว ควรจะเดินหน้า เพราะ
ชีวิตข้างหน้ามันสว่าง สดใส ไม่ควรหันหลังกลับไปสู่ชีวิตที่มืด แม้
ดวงอาทิตย์จะแผดแสงแรงกล้าแค่ไหน ในบ้านมีไฟฟ้าส่องสว่าง แต่
ถ้าไปอยู่ในชีวิตของเพศฆราวาสมันมืด ทั้งมืด ทั้งร้อน กลางคืนเป็น
ควนกลางวันเป็นไฟ ร้อนรุ่มกลุ่มใจกันทีเดียว

ชีวิตฆราวาสจะรักษาศีลประเพณีธรรมให้บริสุทธิ์บริบูรณ์มันยาก
ใครเป็นฆราวาสมาก่อนบวชจะรู้ดี หรือสีกออกไปแล้วเดี๋ยวก็รู้ว่ามันยาก
และยังต้องแก่งแย่งแข่งขัน แย่งชิงทรัพยากร ชิงยศ ชิงตำแหน่งกัน
ต้องเบียดเบียนกัน เพราะฉะนั้นจะให้มันใสบริสุทธิ์บริบูรณ์เหมือน
เพชรนั้นยาก

เทศน์กบวชเป็นเทศน์ที่เหมาะสมสำหรับทุกชีวิต ท่านใช้คำว่า
“ทุกชีวิต” เพราะว่าจำลองมาจากพระนิพพาน พระนิพพานไม่มีใคร
นุ่งกางเกงสักคน ล้วนอยู่ในชุดผ้ากาสาวพัสตร์ทั้งนั้น มีความสุข เป็น
บรมสุข เป็นความสุขที่ยิ่งใหญ่กว้างขวางกว่าความสุขของอรุปรพรม

ของพรหม ของชาวสวรรค์ ของมนุษย์ เครื่องแบบยูนิฟอร์มนั้นดูสง่างามเรียบง่าย

ถอยหายบลมมา ก็มาดูต้นแบบของเรา คือ พระลัมมาลัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย ซึ่งเราจะเห็นได้ง่ายและชัดเจนกว่าเห็นพระนิพพาน ถึงแม้ไม่เห็นท่าน แต่ประวัติของท่านที่มีบันทึกไว้ทำให้เราพอจะเห็นภาพได้ชัดเจนขึ้น จากชีวิตขององค์รัชทายาทที่จะได้ครอบครองมหาสมบัติจักรพรรดิในอีกไม่กี่วันข้างหน้า จะได้ครองทวีปทั้ง ๔ สมบูรณ์ไปด้วยกามสุขที่มนุษย์พึงปรารถนา ทั้งสตรี สตางค์ ลาภยศสรรเสริญ อำนาจวาสนา แวดล้อมไปด้วยผู้ที่พร้อมจะปฏิบัติตามคำสั่ง แต่ท่านก็ละทิ้ง เหมือนบ้วนน้ำลายทิ้ง มันยากนะที่จะทิ้งสิ่งเหล่านี้ได้ ลองวัดใจของเราดูสิ บางช่วงที่ใจตกเราอยากวิ่งไปหาสิ่งเหล่านี้ พอใจสูงขึ้นเรามองเห็นทุกข์โทษได้ชัดเจนก็ถอยห่างออกมา นั่นแหละชีวิตของพระลัมมาลัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงละทิ้งสิ่งที่มนุษย์ปรารถนา ที่ผู้ไม่รู้ทั้งหลายอยากได้ ที่คนเขลาหมกอยู่

นอกจากนี้ยังมีพระอรหันต์มากมายที่อดีตเป็นลูกของมหาเศรษฐี บางท่านมีสมบัติจักรพรรดิตักไม่พร่อง อย่างชฎิลเศรษฐี โชติกเศรษฐี ทั้งสมบัติจักรพรรดิตักไม่พร่อง ออกบวชแล้วเป็นพระอรหันต์ทั้งสองท่าน คงเชื่อว่า ตักเท่าไรไม่พร่องสักที มันเหนียวเหมือนกันนะ แต่มนุษย์อยากได้ทั้ง ๆ ไม่มีจะให้ตัก ออกไปนั่ลำบากนะจ๊ะ ต้องไปยกมือไหว้เขา ต้องทำมาหากินยากลำบากทีเดียว นี่พอเทียบเคียงได้กับชีวิตพระพุทเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย

มาดูใกล้ตัว พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ของเรา หลวงพ่อก็ไม่ได้เจอท่าน แต่เห็นคุณยาย เห็นหลวงปู่ที่อยู่ในยุคของท่านมาแล้วให้ฟัง

ฟังแล้วชื่นใจ ปลื้มใจ บางท่านก็อยู่ในวัดปากน้ำ บางท่านก็ปลีกตัวมาสร้างสำนักเอง บางท่านอยู่อย่างสมถะ มีกุฏิหลังเล็ก ๆ ปลูกอยู่ท้ายวัดใกล้ ๆ โบสถ์ กุฏิเล็กจริง ๆ ไม่น่าเรียกกุฏิ คือ ถ่านอนแล้วมันยาวกว่าตัวห้อยหนึ่ง บนหัวก็สักคืบหรือ ๒ คืบ ปลายเท้าคืบนิด ๆ ข้าง ๆ ก็สัก ๒ คืบ เกลี้ยงดีจัง ยิ่งเคยไปฟังธรรมจากท่าน แล้วท่านพาไปบิณฑบาต กลับมาก็มาบูชาข้าวพระกัน ๒ รูป คือท่านกับหลวงพ่อนะ อยู่ใต้เพิงหมาแหงนหลังคาเป็นสังกะสี

ฉันเสร็จไม่คุยเรื่องอื่น คุยแต่เรื่องหลวงปู่ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกายกับพระที่อยู่ร่วมยุคร่วมสมัยกัน ฟังแล้วใจมันพอง มีความปิติ เบิกบานเหมือนอยู่ใกล้หลวงปู่ของเรา และก็ได้เห็นปฏิปทาของแต่ละรูป อยู่มาได้ด้วยความสุขจากเป้าหมายของชีวิต หรือจากโอวาทของพระเดชพระคุณหลวงปู่ที่นั่นแหละ หน้าที่ท่านจะสวดใส่ เบิกบาน ผิดพรรณวรรณะ ผ่องใส เนื้อหยาวยังนั้นะ แต่มีอมเล็ดอมฝาด แล้วดูนวล ๆ นำเข้าไปลูบไปคลำ นำกราบนำไหว้ แล้วอยากฟังท่านพูดจังเลย จีวรก็ขาด ๆ นะ เห็นปะเต็มเลย แต่ไม่ใช่ปรุงแต่งเอาไว้ให้คนเขาเห็นว่าสมถะมักน้อย น่าเลื่อมใส ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น แต่มันเป็นอภัยคัยของท่านจริง ๆ

อยากรู้ว่าแต่ละวันท่านคุยเรื่องอะไรบ้าง เข้าไปคุยกับท่าน มีแต่เรื่องหลวงปู่กับธรรมะ คุยไม่กี่ทีไปนิพพานอีกแล้ว เดียวก็เข้าสู่ศูนย์กลางกาย เดียวก็ไปฐานที่ ๗ พอคุยกับพระรุ่นที่อยู่ร่วมสมัยกับพระเดชพระคุณหลวงปู่ของเรา ทำให้เห็นภาพท่านชัดถึงการบวชอย่างมีวัตถุประสงค์ที่จะเป็นพระแท้ ทำพระนิพพานให้แจ้ง ศีลสมาธิวิชชาธรรมกาย ผีภพตนเองแล้วก็สร้างบารมี

วันเวลาที่ผ่านไปในแต่ละวันซึ่งมี ๒๔ ชั่วโมง เท่ากับชาวโลก
ทั้งหลาย เหมือนกับวันหนึ่งมีแค่ ๒ - ๓ ชั่วโมง หลับตาสีมตาไม่กี่ทีก็
มืดแล้ว ตื่นมาฉันเช้า นั่งธรรมะ ออกมาฉันเพล ฉันเสร็จ นั่งธรรมะ
มาศึกษาธรรมะ สีมตาอีกทีเย็นอีกแล้ว หลับอีกทีมืดแล้ว แล้วพอหลับไป
ใจมันหยุดมันนิ่ง ใจมันละเอียด ยาวเหมือนเส้น หลาย ๆ ชั่วโมงเหมือน
ชั่วโมงเดียว เหมือนกับวันเวลามันผ่านไปอย่างรวดเร็ว จะจำวัดอีกแล้ว
จำวัดอยู่ในกลาง ดุดวง ดวงค์พระ หรือนึกว่ามีพระอยู่ในตัว มีดวงอยู่
ในตัว ไม่เห็นอะไรกับเขาหรอกแต่ก็ดูกันไป มีความสุข จากไม่เห็น
เดี๋ยวมันเห็นของมันเอง คือ ทำทุกวันแล้วก็ทำทั้งวันด้วยความสุข
สนุกสนาน เพลอประเดี้ยวเดียว ๓๔ พรรษาแล้ว พรรษาที่เหลือข้างหน้า
มันสั้นเหลือเกิน เพลอประเดี้ยวเดียวเรายังสร้างบารมีได้ไม่เท่าไรเลย

เพราะฉะนั้น ใครคิดจะลาสิกขาคิดให้ตึะนะลูกนะ ถ้าไม่จำเป็น
จริง ๆ ละก็ บวชสร้างบารมีเถิด ไปศึกษาวิชาธรรมกาย มีสิ่งที่เรา
จะเรียนรู้อีกเยอะ รู้ไหมสวรรค์ชั้นไหนเกิดขึ้นมาก่อน แล้วเทวดาอยู่
ชั้นไหนมาก่อน บนสวรรค์มีเงาไหม มีมุมมืดไหม ก็ต้องหาคำตอบกัน
อย่างในโบสถ์ยังมีมุมมืด ในวิมานมีไหม ถ้าเราไม่รู้เราก็บอกมีมั่ง หรือ
ไม่มีมั่ง ใช้สันนิษฐานวิทยา ที่นี้เมื่อคนอื่นเขาพิสูจน์ได้ เราก็ต้องพิสูจน์
ให้ได้ นี่คำถามเล่น ๆ เท่านั้น

อย่างการบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระกกุสันโธ
พระโกนาคมะ พระกัสสปะ แต่ละตำราไม่ตรงกันเลย บางตำราบอกว่า
พระกกุสันโธเกิดขึ้น ในอัตรกัปที่ ๘ พระโกนาคมะ อัตรกัปที่ ๙
พระกัสสปะ อัตรกัปที่ ๑๐ พระสมณโคดม อัตรกัปที่ ๑๑ เรียงกัน
แต่บางตำราเขาบอกไม่ตรงกัน แล้วเราจะยึดถืออันไหนเป็นแบบ นี่ก็

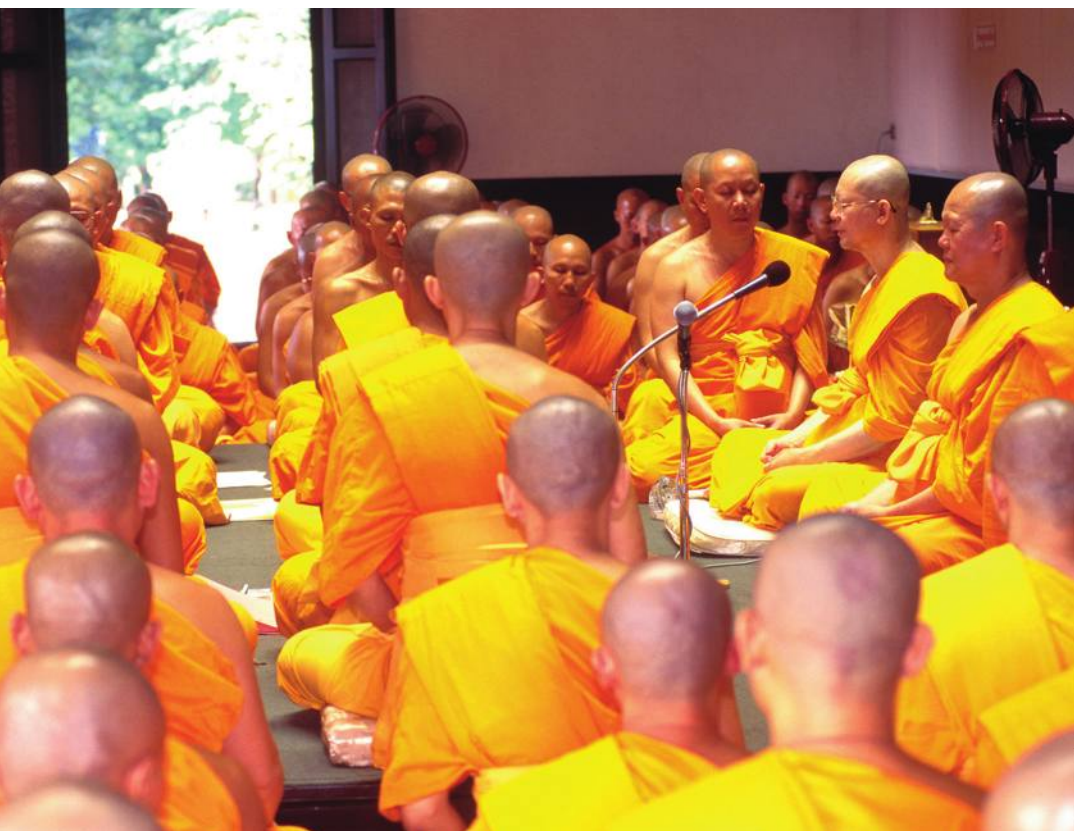
เป็นสิ่งที่ชวนให้เราต้องศึกษาค้นคว้า ถ้าไปอยู่ในเทศมราวาสไม่มีเวลา
ศึกษา ต้องเสียเวลาไปคิดเรื่องทำมาหากิน เรื่องครอบครัว

โอวาทสำหรับผู้ที่เป็นต้องลาสิกขา

ถ้าใครไม่จำเป็นจริง ๆ อย่าเพิ่งลาสิกขา แต่ถ้าจำเป็นเพราะลา
ราชการกลางนมาก็เอา หรือมีครอบครัวต้องเลี้ยงบุตรภรรยา ก็เอา แต่
ลาสิกขาไปแล้วก็อย่าลืมประพฤติปฏิบัติธรรม สร้างบารมี เพราะเรา
เกิดมาสร้างบารมีนะลูกนะ

บางท่านที่จะลาสิกขา หากสามารถอยู่รักษิณได้ก็ควรจะอยู่
แล้วก็ควรจะปลงผมให้หัวมันสามัคคีกัน อย่าไปเสียตายผม บางรูป
เสียตายจะลาสิกขาแล้วไม่ยากปลงผม เก็บผมไว้ก่อน พอลาสิกขา
แล้วมันจะได้ยาว สั้นได้มันก็ยาวได้นะลูกนะ เพราะฉะนั้นปลงไปเสีย
ถ้าจะอยู่รักษิณนะ

ลาสิกขาออกไปแล้ว ออกไปด้วยหัวใจ ๑ โหงงแข็งดี เอาบุญไป
ฝากทุกคน ใครเห็นจะได้ชื่นใจ และเราควรจะต้องด้วยความภาคภูมิใจ
แค่เดือนสองเดือนเดียวนั้นก็ยาวแล้ว ใครที่เข้ามาใกล้ จะมายั่ว มาแหย
มาเข้า เราก็พูดกับเขาดี ๆ ให้เขาเข้าใจวัตถุประสงค์ของการบวช และ
ความจำเป็นของการลาสิกขากับการปลงผมว่า เราเสียตายเพศสมณะ
แต่เพราะความจำเป็นจึงต้องลาสิกขาออกมา ไม่ใช่ออกมาผมยาวเลย
นี่แสดงว่าอยากออกมามานานแล้ว อายเขานะลูกนะ แล้วไม่เป็นทางมา
แห่งบุญด้วย บวชคราวนี้ได้บุญไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย บุญบวชนี้ไม่ใช่
แค่ครองผ้ากาสาวพัสตร์แล้วจะได้บุญเต็มที่ได้นิดหนึ่ง แต่จะได้มาก
ตอนปฏิบัติตัวเป็นพระแท้ที่สมบูรณ์

ก่อนลาสิกขาเราก็นั่งสมาธิทำใจใส ๆ นึกถึงบุญตั้งแต่บวชวันแรก จนกระทั่งถึงวันสุดท้าย แล้วอธิษฐานจิตว่า ข้าพเจ้ามีความจำเป็นต้องลาสิกขาออกไป ขอให้บุญนี้เป็นพลังแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงาน ในหนทางแห่งการสร้างบารมี ให้บุญนี้คุ้มครองให้ใจใส ๆ ไม่หมองเลยตลอดชาติ ใครเข้าใกล้ก็ขอให้ใจเขาใส ๆ แล้วก็รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ วันพระจะบำเพ็ญเนกขัมมบารมี ถีอศีล ๘ จะไม่ห่างวัด จะพาครอบครัวหมู่ญาติมิตรเข้าวัด จะทำหน้าที่

อุบาสกให้สมบุรณ์ คือจะเป็นผู้อุปถัมภ์พระศาสนา และเป็นผู้ประกาศธรรมในเพศฆราวาส ไม่ใช่พอสึกออกไปแล้วเข้าวงเลย มันมีวงบุญกับวงเหล่า เราจะเข้าวงไหน ถ้าเข้าวงเหล่าก็จะเข้าอีกวงหนึ่ง คือ วงนรก ไปนอนให้เขากรอกน้ำกรดร้อนในมหานรก ซึ่งมีหลากหลายและยาวนานทีเดียว ถ้าเข้าวงบุญ จะได้ไปพิสูจน์ว่า ในวิมานมีเงาไหม มีมุมมืดไหม มีอะไรน่าติดตาม น่าตื่นเต้น น่าปลื้มอกปลื้มใจ

ใครจะลาสิกขา ก็ทำให้ถูกหลักวิชา แต่ถ้าถามความรู้สึกหลวงพ่อก็บอกว่า เสียหายที่จะลาสิกขากันไป เห็นกันอยู่หัลด์ ๆ จะมาพลัดพรากกันไป

มหาปวารณาในสมัยพุทธกาล

เมื่อสักครู่นี้ เราได้ปวารณากัน จะถือว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันก็ได้ แต่ในสมัยพุทธกาลเขาทำกันจริง ๆ คือเรื่องเล่น ๆ หรือทำเป็นพิธี ไม่มีในสมัยพุทธกาล ทุกรูปต่างมีส่วนร่วมรับผิดชอบชีวิตนักบวชซึ่งกันและกัน เพราะทุกชีวิตที่เข้ามาสู่ร่มเงาพระพุทธศาสนาแม้มาจากหลากหลายอาชีพ ต่างชนชั้น แต่มาด้วยเป้าหมายมโนปณิธานที่ชัดเจนแจ่มใส บวชเพราะเห็นภัยในวัฏสงสาร เพื่อแสวงหาหนทางพระนิพพาน ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสสอนว่าเป็นบรมสุข เป็นหนทางเดียวที่จะพ้นจากกฎแห่งกรรมและกฎของไตรลักษณ์ และเป็นที่เดียวที่ปลอดภัยและมีชัยชนะ มีความผาสุกเป็นนิรันดร์

เพราะฉะนั้น ทุกชีวิตจะมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบซึ่งกันและกัน จะต้องช่วยกันประคับประคองแต่ละรูปให้มีข้อวัตรปฏิบัติไม่ให้ผิดไปจากคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะถ้าปฏิบัติตามคำสอนของ

พระพุทธองค์แล้ว เป็นได้อย่างเดียวคือเป็นอย่างที่พระพุทธเจ้าเป็น คือ
หมดกิเลสอาสวะ สมบูรณ์ทั้งวิชาและจรณะ

เมื่อถึงวันสุดท้ายก่อนออกพรรษา ๑ วัน จะมาประชุมพร้อมกัน
ปวารณากันว่า ใครเห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า ข้าพเจ้าทำบกพร่องผิดพลาด
จากคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรงไหนล่ะก็ ให้ช่วยแนะนำ
ตักเตือนโดยธรรมด้วยเถิด เพราะลำพังเราดูตัวเองบางครั้งก็ไม่ทราบ
ว่าบกพร่องผิดพลาดตรงไหน คิดว่าเราทำดีแล้ว หรือบางทีก็ไม่รู้
ทำเพราะอยากทำ เพราะความเคยชิน ให้ช่วยชี้ช่องเหมือนชี้ชุมทรัพย์
แนะนำตักเตือนโดยธรรมด้วยความรักและปรารถนาดี และจะกราบ
ขอบพระคุณอย่างยิ่งเลยที่ได้ช่วยชี้ชุมทรัพย์ให้ เหมือนชี้หนทางที่
ถูกต้องให้เดินว่า ทางนี้สว่าง ทางนี้มีดี ทางนี้อบาย ทางนี้สุดดี จะเป็น
พระคุณอย่างยิ่งในการแนะนำ

สมัยนั้นให้มานั่งหัตถบาตรใกล้ ๆ กัน เพราะยังไม่มีไม้ จะได้ได้ยิน
กันทั่วถึง และปวารณากันไปตามลำดับพรรษา เป็นการลดมานะทิฐิ
สำหรับพระพรรษาสูง ๆ เพราะถ้าไม่ปวารณากันอย่างนี้ ผู้มีพรรษา
น้อยจะไม่กล้าเตือน แม้แต่จะพูดอ้อม ๆ หรือเสียบ ๆ เคียง ๆ แต่ถ้า
ปวารณากันอย่างนี้ค่อยกล้าที่จะแนะนำ

เมื่อปวารณากันเสร็จแล้ว ต่างก็แยกย้ายกันไปเดินธุดงค์แสวงหา
ที่วิเวก ตามป่า เขา ห้วย หนอง คลอง บึง เรือนว่าง โคนไม้ ลอมฟาง ให้
กายวิเวก จิตวิเวก อูปธิวิเวก ที่นี้เมื่ออยู่ไกลหูไกลตาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
หรือพระอุปัชฌาย์ บางครั้งพลาดพลั้งเรื่องพระธรรมวินัยโดยรู้เท่า
ไม่ถึงการณ์ เจอกันก็จะได้นะน่อกันได้ เพราะหากทำพลาดในเพศ

สมณะ จะมีวิบากกรรมต้องไปอบาย หัวโหล่น ๆ ตัวผอม ๆ เปลือยกาย
อยู่ในอบายเต็มไปหมดเลย

มหาปวารณาในยุคปัจจุบัน

ยุคนั้นเขาเตือนด้วยความรักและปรารถนาดีกันจริง ๆ แต่ต่อมา
ก็ทำปวารณากันเป็นธรรมเนียมสืบทอดกันเรื่อยมา ก็ยังดีที่ยังทำ
กันอยู่ และปวารณากันเป็นภาษาบาลีก็เลยไม่รู้ว่ามีอะไร เมื่อไม่รู้
เรื่องเวลาเตือนกันก็จะหงุดหงิด ขุ่นมัว พอหงุดหงิดก็ขยายจากใจมา
สู่ระบบประสาทและกล้ามเนื้อแล้วออกที่ใบหน้าและดวงตา คนเตือน
เห็นเข้าก็ตกใจ ไม่กล้าเตือนอีก เพราะถ้าเป็นอย่างนี้ลืออยู่เฉย ๆ ดีกว่า
คนเตือนนี้เสี่ยงนะ ที่ที่เราปวารณากันแล้วเราจะเอาอย่างไร จะทำตาม
ธรรมเนียมปฏิบัติที่เขาสืบทอดกันมาสองพันกว่าปี หรือนอกจากเป็น
ธรรมเนียมแล้ว เราทำกันจริง ๆ เลยเหมือนในสมัยพุทธกาล

เพราะพระศาสนาตอนนี้ล่อแหลม กำลังต้องการทีมเวิร์กของผู้รัก
พระศาสนาที่จะช่วยกันฟื้นฟูคำสอนดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ให้หวนคืนมา เอาไว้เป็นที่พึ่งต่อตัวเรา ต่อพระศาสนา ต่อภาพรวม และ
เป็นที่พึ่งต่อโลก ต่อมนุษย์ และเทวทั้งหลาย

พรรษานี้ปวารณากันแล้ว ความจริงหลวงพ่อกว่า น่าจะทำทั้งสอง
อย่าง สังเกตดูตัวเราสิว่า เวลาใครเตือน เราหงุดหงิดไหม ใจหมองไหม
หมองหรือใส ถ้าหมองละก็มองไม่เห็นอบาย มันจะไปตรงนั้น

ที่นี้เวลาหงุดหงิดเมื่อใครเตือน ก็อย่าให้ลั่นออกมาทางปาก ทาง
ลูกนัยน์ตา หรือกิริยาท่าทาง ทางลูกนัยน์ตาก็ริยาท่าทางยังไม่ค่อย

เท่าไร ยังพออ้างได้ แต่ออกมาทางปากจะมีปัญหา กิริยาท่าทางเรายังอ้างได้ว่า ไม่ได้หงุดหงิดท่าน แต่ยุ่งมันกัด แล้วทำไมท่านมองผมอย่างนั้นล่ะ อ้อ ลมมันขึ้น

มีเรื่องจริงอยู่เรื่องหนึ่ง หลวงตารูปหนึ่งถูกโยมคนหนึ่งไปเตือนเข้าก็หงุดหงิด พอหงุดหงิดท่านขากฤษณะเลอะหน้าโยมที่นั่งข้างหน้าอ้าว หลวงตาทำไมทำอย่างนี้ เสดม้นติดคอ แล้วทำไมต้องขากมาทางผมด้วยล่ะ ทำไมไม่เอาข้างๆ ถ้าขึ้นกุทำอย่างนั้นเสดม้นก็ติดคอกูตายสิ เพราะฉะนั้นกูต้องขากออกก่อน หลวงตาโกรธผมเหอ เปล่าไม่ได้โกรธ เสดม้นติดคอ นี่มีข้ออ้าง นี่เรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับคุณถาวร เจ้าเก่า ที่ไปเจอมาแล้ว

พรรษานี้ปรึกษาหารือว่า เราจะเอาอย่างไร จะปวารณาแค่เป็นธรรมเนียมหรือเอาจริงด้วย เอาทั้งสองอย่างนะลูกนะ พระศาสดากำลังต้องการตรงนี้มากเลย พระศาสดาต้องการมากแต่ก็ยังไกล องค์กรของเรานี้แหละต้องการมากที่สุดเลย

พระธรรมกายภายในคือเป้าหมาย

เรากำลังอยู่ในสมรภูมิ ยังสู้ศึกกันอยู่ ยังไม่แพ้ไม่ชนะ **พญามาร คือศัตรู คู่แข่งคือเวลา** มันเข้าไปสิงมนุษย์คนโน้นคนนี้ให้เป็นด้านของพญามาร ทำให้เราเสียเวลา สร้างบารมีกันได้ไม่เต็มที่ ใครจะเชื่อว่าไม่มีมารบารมีไม่เกิดก็ตาม แต่หลวงพ่อบอกอย่างนี้ **มารมีบารมีลด มารหมดบารมีเพิ่ม** มารมีบารมีลดเพราะทำให้สร้างบารมีลำบาก ต้องเสียเวลาไปป้องกันมัน

ตอนนี้เรายังอยู่ในสมรภูมิ ต้องการความเป็นหนึ่งเดียวกันแบบ
นักบวช ต้องมีหัวใจดวงเดียวกัน คิดเหมือนกัน พูดเหมือนกัน ทำเหมือน
กัน เข้าถึงแสงสว่างเหมือนกัน ดวงเหมือนกัน กายภายในเหมือนกัน
พระธรรมกายเหมือนกัน ศึกษาวิชาธรรมกายเหมือน ๆ กัน ต้องการ
ตรงนี้มากเลย หลวงพ่ออยากให้ลูกทุกรูปมีความต้องการตรงนี้ด้วย

อยากเข้าถึงพระธรรมกายกันใหม่ อยากแค่ไหน มันต้องอยาก
ขนาดถ้าไม่ได้ก็จะลงแดงเหมือนคนติดยาเสพติด หรือถ้าไม่ได้ตาย
เถอะ วัดตัวเราว่าถึงขั้นนี้แล้วหรือยัง หลวงพ่ออยากให้ลูกทุกรูปเข้าถึง
ตรงนี้จังเลย ถ้าหลวงพ่อยากอยู่รูปเดียว ลูกทุกรูปไม่ลงมือมันก็ไม่
สมปรารถนา มันต้องอยากเหมือน ๆ กัน **อยากเข้าถึงพระธรรมกาย
กันจริง ๆ ไม่ได้ตายเถอะ แล้วก็ทำทุกวัน ทำทั้งวัน ไม่ว่าจะมีภารกิจ
อะไร เราก็ก้าวไปเรื่อย ๆ สักวันหนึ่งเราจะเข้าถึงได้อย่างอัศจรรย์**

หลวงพ่อบอกว่า ลูกทุกรูปเข้าถึงได้ ขอให้มีความมั่นใจในตัวเราว่า
เราทำได้ ถ้าเรามีบารมีน้อยมาอยู่รวมกันไม่ได้ แล้วถ้าไม่เคยทำธรรมะ
วิชาธรรมกายมาก่อนมาอยู่รวมกันไม่ได้ก็เหมือนกัน เพราะวัดมี
การจัดกระจาย ๓๐,๐๐๐ กว่าวัดทั่วประเทศ แต่เราเลือกวัดพระธรรมกาย
มันต้องมีเชื้อสายอยู่ถึงมารวมกันได้ เหมือนฝูงนกเข้าฝูงนก ฝูงเนื้อเข้า
ฝูงเนื้อ ฝูงปลาก็อยู่ในฝูงปลา ธรรมกายก็ต้องอยู่ในหมู่ของธรรมกาย
เพราะฉะนั้นต้องเข้าถึงได้อย่างแน่นอน เหลืออย่างเดียวอยากเข้าถึง
พระธรรมกายจริงไหม อยากขนาดไหน ถ้าอยากขนาดลงแดง ก็จะต้อง
สมหวังสักวันหนึ่งนะลูกนะ ต้องสมหวัง

ภิกขุ คือ ผู้ให้ด้วยอาการปกติ

วันนี้นำมหาปวารณา ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ เหลือเวลาอีก ๑๓ วัน จะทอดกฐิน ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ในการสร้างบารมี ศักยภาพของพระแต่ละรูปนี้สามารถสร้างประเทศได้นะ สามเณรรูปหนึ่งสามารถพลิกประเทศให้เป็นสัมมาทิฐิ ให้เป็นพุทธศาสนิกชนได้ พระมีอำนาจมากกว่านั้นมาก ก็ขนาดสามเณรเป็นแค่น้อย เป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ สมณะนี่เป็นต้นแล้ว มีพาวเวอร์มาก

รูปหนึ่งสามารถเป็นกัลยาณมิตรชักชวนญาติโยมทั้งหลายให้ตั้งกองได้อย่างสบาย ๆ เพราะชาวโลกเขายังไม่รู้เรื่องการสร้างบารมีเลย ไม่รู้เรื่องราวความจริงของชีวิต ในฐานะที่เรามาถึงแสงสว่างก่อนถึงแม้ยังไม่เห็น แต่ก็รู้และเข้าใจมากกว่าคนอื่น นำความรู้ที่เราได้ยินได้ฟัง ได้ประพฤติปฏิบัติ ได้ศึกษาเล่าเรียนนี้แหละไปเล่าสู่กันฟัง ให้เขาเข้าใจ พอเขาเข้าใจอะไรมันก็ง่าย เพราะทุกคนมีปัจจัยแต่ขาดความรู้ เมื่อไม่มีความรู้ก็ไม่มีศรัทธา เราก็ต้องไปปลูกศรัทธาในใจเขาก่อน

หลวงพ่อบอกว่า ลูกทุกรูปกำลังทำอยู่ แต่บางที่เราอาจทำตามกำลัง ยังไม่ได้ทำเต็มกำลัง ถ้าทำเต็มกำลังจะมีความปีติภาคภูมิใจ มีความสุขใจในการระลึกรู้ถึงบุญ มันปลื้มนะ ในการที่ปลูกฝังสัมมาทิฐิหรือแสงสว่างให้ใครสักคนหนึ่งและเขาได้ทำตามนั้น ปลื้มที่ว่าทรัพย์นั้นจะเป็นประโยชน์ต่อเขาไปอีกยาวนานในสังสารวัฏ เท่ากับเราไปช่วยรักษาสมบัติและเปลี่ยนสมบัติของเขาให้เป็นมหาสมบัติอันยิ่งใหญ่ ให้เขาได้สร้างบารมีไปอย่างสะดวกสบายต่อไปอีก

ในอนาคต ไปรื้อผังจนถาวรของเขาให้เป็นผังรวยถาวร มีสุขไปนับภพ
นับชาติไม่ถ้วน แล้วอย่างนี้จะไม่น่าปลื้มได้อย่างไร

เราไม่ได้ไปขอเขานะ เราไปให้เขาต่างหาก ให้นุญ ให้แบบอย่างที่ดี
ต่อชาวโลก ให้ความรู้ที่เขายังไม่รู้เรื่องเลย ให้แสงสว่าง ให้สุคติภพ
ให้สมบัติใหญ่ ทั้งมนุษย์สมบัติ ทิพย์สมบัติ และนิพพานสมบัติ เพราะ
ฉะนั้นหลวงพ่อก็ไม่ค่อยชอบที่เขาแปลคำว่า “ภิกขุ” คือ ผู้ขอด้วย
อาการปกติ หลวงพ่อว่าไม่ใช่ละ **ภิกขุ คือ ผู้ให้ด้วยอาการปกติ** แต่
เขาแปลกันเป็นอย่างนั้นแล้วไม่รู้จะทำไม เพราะฉะนั้นเราก็แปล
ใหม่ ไม่ได้แปลไว้สอบนะ แต่แปลไว้ใช้งาน

เราเป็นผู้ให้ ผู้ให้ต้องไปอย่างองอาจแบบพระเจ้าจักรพรรดิ แบบ
มหาราช แบบ The Great ต้องไปแบบองอาจอย่างนั้น และเอาปิตุเป็น
รางวัลกลับคืนมา เพราะฉะนั้นเมื่อไปอย่างผู้ให้ เราจะไปจิตจ้อยหงอย
สนิทเหมือนไก่เหงาได้อย่างไร เราได้ให้ธรรมทาน คือ การให้ที่ยิ่งใหญ่
ยิ่งกว่าการให้ราชบัลลังก์ ยิ่งกว่าการให้สมบัติจักรพรรดิ ผู้ให้ธรรมทาน
ต้ององอาจแบบมหาราช แบบ The Great ผู้ยิ่งใหญ่

ยุคนี้ยุคสร้างบารมีที่เราจะต้องมีหัวใจดวงเดียวกัน คิดใหม่ พูดใหม่
ทำใหม่ ปฏิวัติปฏิรูปกายวาจาใจของเราใหม่ ฟันฟูใหม่ ด้วยหัวใจ
นักบวชดวงเดียวกันที่จะยกยอพระพุทธศาสนา ที่จะนำพาสรรพสัตว์
ทั้งหลายไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

หลวงพ่อดีชอบปฏิปทาของพระอาจารย์สมพร จนทวโร เห็นท่าน
กำลังปลุกฝังพนักงานที่ศาลาตุลิต นำสวดมนต์ สวดสรรเสริญฯ

ให้ธรรมทาน นำนั่งธรรมะ แล้วก็ชวนตั้งกองกฐินร้อยผั่งจนถาวร แล้วก็เอาผั่งรวยถาวรใส่เข้าไปแทนที่ นำธรรมะที่ได้ศึกษามาจากพระไตรปิฎกบ้าง จากครูบาอาจารย์ จากพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวบ้าง จากหลวงพ่อบ้างมาเล่าสู่กันฟัง ตอนนี้อยู่เหมือนว่าจะมีพระอาจารย์ในทีมขึ้นมาฝึกเทศน์สอนด้วย อย่างนี้น่าชื่นใจ หลวงพ่อก็เข้าใจว่าลูกทุกรูปก็คงกำลังทำกันอยู่ แต่เห็นอยู่รูปเดียว ก็เลยชื่นชมรูปเดียวไปก่อน แต่การชื่นชมรูปเดียวก็หมายถึงว่า ชื่นชมทั้งหมดนะ แต่ยกตัวอย่างแค่ ๑ รูปนี้ว่าเป็นสิ่งที่ดี ควรแก่การอนุโมทนา

หลวงพ่อบอกอนุโมทนากับลูกทุกรูป ที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันในระหว่างพรรษาที่ผ่านมา ยังประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่นให้บังเกิดขึ้น และก็ได้มาร่วมกันปวารณาในวันมหาปวารณา เพื่อที่จะช่วยชี้ชุมทรัพย์ให้กันและกัน เพื่อให้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเป็นนักบวช ทั้งทำโดยธรรมนิยมปฏิบัติและตั้งใจทำแบบในสมัยพุทธกาล รวมทั้งมโนปณิธานที่จะรวมหัวใจเป็นหนึ่งเดียวกัน จะศึกษาประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัยให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพื่อที่จะได้นำหมู่สรรพสัตว์ทั้งหลายไปสู่ฝั่งพระนิพพาน และนำพาไปสู่ที่สุดแห่งธรรม รวมทั้งได้นำปัจจัย ๔ มาร่วมสร้างบุญกับหลวงพ่ และบางรูปก็มีวิริยอุตสาหะสวดท่องปาติโมกข์ได้ ทรงจำบาลีไวยากรณ์ได้

บุญทั้งหมดนี้รวมกับบุญของพระนิพพาน พระพุทธเจ้าจักรพรรดิ พระตันธาดูตันธรรม พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย และคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ตลอดจนจนทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ

ลัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาบารมี จงมาประชุมรวมกันในศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗

ให้กลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ของลูกทุกรูปให้สะอาด
บริสุทธิ์ หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร จากวิบัติบาป
ศักดิ์สิทธิ์ วิบากกรรมวิบากมาร อุปสรรคต่าง ๆ นานาในชีวิต ทุกข์โศก
โรคร้าย สิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ ที่ติดข้ามภพข้ามชาติมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้
ให้มลายหายสูญไปให้หมด ให้กายวาจาใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ของ
ลูกทุกรูปสะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส เหมาะสมที่จะเป็นภวชนะรองรับบุญใหญ่
รองรับวิชชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ขอให้ลูกทุกรูปบำเพ็ญเนกขัมมบารมีให้ได้ตลอดรอดฝั่ง อย่าได้
มีอุปสรรคอันใดมาขัดขวางในหนทางบำเพ็ญเนกขัมมบารมีนี้ จะศึกษา
เล่าเรียนธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แตกฉานทั้งปริยัติ ปฏิบัติ
ปฏิเวธ จะเทศนาให้ไพเราะเปี่ยมต้นท่ามกลางเบื้องปลาย ให้บริสุทธิ์
บริบูรณ์ทั้งอรรถและพยัญชนะ ใครได้ยินได้ฟังธรรมก็ให้มีความปีติ
เลื่อมใสขนพองสยองเกล้า ให้ดีอกดีใจให้บรรลุดรรมกายกันหมดทุกคน

ความปรารถนาอันใดที่ลูกทุกรูปได้ตั้งใจเอาไว้อย่างดีแล้ว เป็นไป
เพื่อการสร้างบารมี ขอความปรารถนานั้น จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผล
สำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพพระธรรมกายของพระพุทธเจ้า
ทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ ๐